

*All the lessons I've learned
Brings me to never return to you!
The will has been broken I'm trying to survive
But all that I have taken away I've taken with pride!*

*You always believed in your fate.
This is the one that you always will cling to,
But you will not see me again!*

*The story will end up the same:
Voices will call out my name when it's over
And the world will remember my name!*

/Days of Jupiter—Remember my name /

A robbanás megrázta az egész épületszárnyat. Mindenütt izzó fémhulladék hevert, a felcsapó tűz csípős füstje keveredett az olvadt acél nehéz szagával, még a titánium ajtókeretek is meghajoltak. A hirtelen támadt csendet csak a vörös és kékes lángok pattogása törte meg. A toronyház maradéka még mindig szilárdan tört az ég felé, mint valami feltépett gyomrú hatalmas állat, de maga az épület nem ingott meg. Úgy építették, hogy kitartson, míg földig nem rombolják.

Apró alakok cikáztak a romok fölött, kiáltozás, káromkodás és parancsszavak röpködtek mindenfelől, de túl nagy volt a pusztítás, túl nagy volt a káosz. Senki sem tudta, hogy mi történt - illetve csak egyvalaki.

Nappa egy erőteljes lökéssel kiszabadította a karját egy méretes betontömb alól, és felpillantott. A feje fölött jó hét emeletnyi magasságban, a fekete füstön át a csonka torony elmosódott, torz sziluettje rajzolódott a vörös égre. A Vegetán mindig vörös volt az ég, mintha mindig alkonyat volna, de Nappát ez nem zavarta. A legtöbb saiyanhoz hasonlóan meglehetősen kevés dolog zavarta, aminek nem volt köze a harchoz...

Egy hangos nyögés kísértében ülő helyzetbe tornázta magát, és körbenézett maga körül. A füst csípte a szemét, de annyit azért ki tudott venni, hogy a terve a vártnál is jobban sikerült. A gondozóból semmi sem maradt, a generátor, ami hivatalosan a baleset forrása lesz, izzó pocsolyává olvadt a hajdani sarokban. Egy kicsit talán túlságosan is felismerhetetlenné... Nappa elvigyorodott, és néhányszor ökolbe szorította a kezét. Úgy látszik, erősebb, mint gondolta. Mint bárki is gondolná!

Elégedetten feltápáskodott a földről, és nagyot nyújtózkodva megropogtatta a tagjait. Szörnyen festett, egész teste csurom vér volt a törmelék okozta horzsolásoktól, a jobb karja, amivel az omlás ellen védte magát, most bénán lógott a törzse mellett, és alighanem a lába is kificamodott - hiába, az még egy saiyanak sem tesz jót, ha hét emelet zuhan a fejére. De mindezt leszámítva kutya baja sem volt - egy-két nap, és rendbe jön. Még a regenerációs kapszulára sem lesz szüksége. A sebek... A sebek nem számítanak.

Az egyetlen, ami számít, hogy sokkal erősebb, mint hitte, hogy sokkal nagyobb pusztítást végzett, mint ami feltétlenül szükséges volt, és hogy ezt Vegeta király is meg fogja tudni!

Nappa ellökte magát a földtől és a levegőbe emelkedett.

Mostanra már vagy ötven saiyan repkedett megzavarodva a romok körül, nagy részüket a robbanás hangja csalta oda. Biztosra vették, hogy szabotázs történt, de sehol sem láttak ellenséget, így aztán hamar el is szállingóztak csalódottságukban, mielőtt még befogják őket a romeltakarításba. De akadt ott néhány elsőosztályú és elit saiyan is, egy csoportba tömörülve, akikbe szorult annyi értelem, hogy tudják, semmi sem robban fel csak úgy magától - ahogy a rossznyelvek mondják, a király engedélye nélkül. Különösen nem a reprodukciós labor környékén!

Nappa csak a füstön átvágva vette észre őket, de akkor már késő volt...

- Nappa!

A saiyan úgy tett, mint aki nem hall, rendületlenül repült tovább, egyre messzebb a romoktól, de ez most nem segített. - Nappa, várj!

Nappa kénytelen volt megállni, mert az egyik saiyan kivált a csoportból, és nemes egyszerűséggel elévágott a levegőben, olyan közel, hogy jóformán összeütköztek.

- Urmass...

- Az ördögbe is, mi a fene történt veled?!

Urmass hangjában őszinte döbbenet csengett. Jóval idősebb volt Nappánál, a nagyapja lehetett volna, de ez nemigen látszott rajta. Magas volt és irdatlanul erős, még Nappánál is nagyobb darab, mégis, volt benne valami megmagyarázhatatlan

könnyedség. Mindig szálegyenesen járt, büszkén felszegett fejjel, mintha övé lenne az egész bolygó. Csontos, négyszögletű arcán céltudatos nyugalom és konok elszántság fénylett, sötét szeme élénken villogott vastag szemöldöke alatt. Fekete haját a saianok közt szokatlan módon rövidre nyírta, még akkor is, mikor az első - és utolsó - ősz tincs megjelent benne. Ez már önmagában véve szokatlan volt; a saianok ritkán érték meg azt a kort, amikor már meglátszik rajtuk az idő. Nappa legalább is soha nem ismert senkit, aki megöszült volna. Urmass volt a legöregebb élő saian, de ennek ellenére egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki vénségében haldokolna. Ez pedig pillanatnyilag egyáltalán nem tetszett Nappának. Az határozottan megkönnyítette volna a dolgát, ha a testőrség feje hirtelen elhalálozik...

- Mit keresel te itt?

Nappa válasz helyett csak dühösen kivicsorította a fogát. Urmass szeme megvillant, de mielőtt megszólalhatott volna, valaki a nevéen szólította. Horack volt, egy fiatalabb saian, aki az ősz tincset leszámítva történetesen a megszólalásig hasonlított Urmassra. A romok felől száguldott feléjük a levegőben, szemmel láthatólag valami sürgős mondandója akadt.

- A tizenkettőtől a tizenkilencedik emeletig mindennek annyi. A világítás, szellőztetés, minden. A raktár talán még menthető, de a labor és a gondozókörteljesen megsemmisült.

Urmass tekintete elsötétült.

- A gondozó is...?

Horack megrázta a fejét.

- A fürkészek nem találtak élő szervezetet az omlás alatt. A technikusok most kezdik összeszedni a maradványokat.

Horack tekintete egy pillanatra még elidőzött a füstölgő romokon.

- A francba is, hogy megint nincs szerencsém! - fakadt ki elkeseredetten. Urmass megértően hátra vágta.

- Nyugalom. Lesz még alkalmad apának lenni.

- De ez már a második! Először az a másodosztályú fattyú, most meg ez!

Nappa önkéntelenül is rávigyorgott. Horack észrevette.

- 10,7-es harci erővel született! - csattant fel önérzetesen.

- Az is kevés az elithez - felelte Nappa nem minden kajánság nélkül. Horack legendásan büszke volt rá, hogy ő elsőosztályú saian. Az ő felfogása szerint nem volt különbség közte és az elit közt, mint Nappa vagy Urmass. És az igazat megvallva a csatatéren néha úgy tűnt, igaza is van...

- Nekem legalább volt fiam! - felelte Horack gonoszul, és megvetően végigmérte Nappát. - Egyébként mi történt veled?

- Semmi.

- Igaz, te mindig szörnyen festesz...

Nappa nem felelt. Horack csipkelődése ide vagy oda, kezdte kényelmetlenül érezni magát Urmass tekintetének súlyától. Az öreg egy pillanatra se vette le róla a szemét.

- Mit kerestél ott, Nappa?

- Mi közöd hozzá?

- Ott voltál a robbanáskor.

Most már Horack is megújult kíváncsisággal nézett rá, ami végképp felidegesítette Nappát. Urmass folytatta, lassan, mintha nem lenne egészen biztos benne, hogy megértik, amit mond.

- Neked semmi dolgod sem a labor, sem a gondozó környékén. *Mit* kerestél ott?

- Törődj a magad dolgával!

- Azzal törődök - vágta rá Urmass fenyegetően -, hogy egy magadfajta fattyú mit

keres a körzetben, alig fél perccel egy robbanás után!

Horack tekintete fürkészően járt köztük.

- Ez nem hangzik túl jól, Nappa - állapította meg fontoskodva.

- Pofa be! - dörrent rá Nappa, de Horack csak pimaszul visszavigyorgott rá. Urmass elvesztette a türelmét.

- Te átkozott áruló, a te műved az egész!

- Fogalmad sincs, mibe keveredtél! - vágott vissza Nappa dühödten. Urmass elsápadt és hátra hőkölt, mintha megütötték volna.

- Te...!

- Tűnjetek az utamból! - mennydörögte Nappa, és elszáguldott köztük. Nem nézett hátra, tudta, hogy egyikük sem fogja követni őt. Nem kockáztatnának meg egy harcot pár perccel egy esetleges támadás után, amíg nem tudnak semmi biztosat.

- Hogy merészeli! - sziszegte maga elé dühösen, ahogy az úrkikötő felé repült, és még akkor is ezen pufogott magában, mikor földet ért a kifutón. Egy pillanatra megtorpant, és az irányító központ falának támaszkodva hátranézett a válla felett. Valóban nem követte senki. Nappa egy kicsit meg is könnyebbült ettől. Urmass még komoly gondot okozhatott volna neki, ha mégis harcra kerül a sor, ráadásul nem lett volna épp a legokosabb dolog nyílt színen végezni vele...

Nappa szögletes arcára gonosz vigyor kúszott, ahogy még egyszer, utoljára lenézett a lábai előtt elterülő városra. Nem is igazán volt városnak nevezhető, inkább csak egyetlen hatalmas épületkomplexumnak. Sehol egy utca, egy tér, vagy hasonló, csak az egymáshoz tapadó szögletes, ablaktalan, szürke toronyházak, némelyik száz emelet magas is megvolt. A robbanás helyén gomolygó füst jelentette az egyetlen változatosságot, és a távolban felsejlő városfal, amit még azok az átokverte tsufuruk emeltek vagy háromszáz éve, de végül a saianok vették nagyobb hasznát - a Vegeta még rájuk nézve is veszélyes bolygó volt. Nappa mégis szívből szerette, már ha szeretetnek lehet nevezni azt, ha valamit mindenestül és megkérdőjelezhetetlenül a magáénak tekint az ember...

Nappa arcán még szélesebb lett a vigyor, ahogy ellökte magát a faltól, és még akkor is mosolygott, amikor másfél perccel később magabiztosan vágott keresztül a tróntermen, hogy jelentse a királynak az elit gondozó sajnálatos megsemmisülését.

Ami Genarit illeti, egyáltalán nem szerette ezt csinálni. Taszították a gyerekek, hogy olyan kicsik és gyengék, állandóan sírnak, semmirekellő, értetlen, akaratos kis rongybabák. Arra sem képesek, hogy megvédjék magukat. Gyakran mondogatta, hogy legalább addig az inkubátorban kéne tartani őket, amíg meg nem tanulnak tisztességesen beszélni, úgy nagyobb hasznukat vennék, de az igazság az volt, hogy minden gyerektől a falra mászott.

Genari ideális világban egyáltalán nem voltak gyerekek.

Már azt is utálta, ha csak a közelébe kellett mennie a gondozónak, de mivel a király valami rejtélyes oknál fogva meg volt győződve róla, hogy a saian gyerekek nevelése a legfontosabb dolog a világon, Genari, mint legfőbb bizalmasa, ha tetszett neki, ha nem, kénytelen volt minden évben legalább egyszer odamenni, és ellenőrizni az újszülöttek harci erejének besorolását. Mintha olyan fontos lenne az a pár tizednyi eltérés, amit nagy ritkán tapasztaltak...

Most viszont nem pár tizedről volt szó.

Genari döngő léptekkel vágott keresztül a folyosón, átkozva a szerencsésjét, amiért egy hét leforgása alatt másodszor is ide kellett jönnie. Melegen ajánlja, hogy megérje!

A fotocellás ajtószárnyak engedelmesen kitértek előtte, és ő belépett a gondozóközletbe. Ugyanolyan volt ez is, mint a többi. Kívülről nézve csak egy a sok hatalmas toronyház közül, belül pedig acélburkolatú, egyforma folyosók labirintusa minden emeleten, kétoldalt kisebb-nagyobb termekbe vezető ajtók vagy szűkös lépcsőházak. Az egyetlen különbség, hogy itt minden fehér volt és szokatlanul világos. A plafonba süllyesztett lámpák éles fénye szinte bántotta a szemét, különösen az odakint uralkodó vöröses félhomály után. Az itteniek azonban ragaszkodtak a világításhoz - állítólag a szülőbolygójuk fényviszonyait próbálták reprodukálni vele -, és Genarinak se kedve, se türelme nem volt hozzá, hogy vitatkozzon velük. Amíg a saianok minden évben megkapták az előírt számú életképes gyereket, az enkinéket azt csináltak a generátoraikkal, amit akartak. Úgysem léphetnek ki a közletből soha, itt születnek, és itt is halnak meg - ha félméterenként lámpa kell nekik a boldogsághoz, hát akkor vakuljanak meg!

Genari szemében az enkinéket majdnem annyira idegesítőek voltak, mint a gyerekek.

Kedvetlenül csörtetett végig a folyosón, egészen a túldalt nyíló teremig. Ahogy átlépte a küszöböt, egy aprócska kis előszobába jutott, aminek szemközti üvegfalán át egyenesen a kicsikre látott. Odabent vagy harminc, félgömb alakú acélkosár sorakozott kétoldalt a fal mentén, némelyikre az üvegtetőt is rácsukták. Genari elhúzta a száját, belökte a baloldali üvegajtót, és belépett a terembe. Orrát megcsapta a fertőtlenítő szűrő szaga.

Rögtön egy enkin toppant elé. Leginkább úgy festett, mint egy két lábon járó, fehér orvosi köpenybe bújtatott gyík. Sárgászöld bőrét a feje tetején kékes szarufoltok csúfították, nagy, vizenyős szeme egyetlen hatalmas, fekete pupillának tűnt. Farka vége kilógott a ruha alól, nem túl hosszán, épp csak annyira, hogy Genarinak kedve legyen rátaposni, de végül nem tette meg. Ezek az átkozottak híresen nagy panasztevők hírében álltak, neki meg már így is sok volt a rovasán.

Essünk túl rajta, gondolta mogorván.

- Na mutasd, te nyomorult.

Az enkin idegesen pislantott. Ez különösen visszataszítónak tűnt, mert a szemhéja csak egy áttetsző hártya volt, ami egy pillanatra elhomályosította a tekintetét. Genari az elmúlt húsz év alatt még mindig nem tudta megszokni a látványt.

- Erre - krákolta az enkin azon a jellegzetes géphangon, amit a koponyájába ültetett szerkezet produkált. Eredetileg telepátikus úton kommunikáltak, mivel nem voltak hangszálaik, de Freeza uralma alatt az ilyen nehezen követhető kapcsolattartás tilos volt, így aztán maradt a gép.

Genari magában dohogva követte a lényt keresztül a termen, a szemközti megfigyelőbe. Alighogy belépett az ajtón, a baloldali képernyőn máris számok és grafikonok villantak fel. Genari elmélyülten hajolt közelebb, mintha bizony értené, amit lát. Az enkin ismerte már ezt a nézést.

- Az elmúlt egy hét adatait vizsgálva figyeltünk fel az eltérésekre. A statisztikai hibahatáron jelentősen túlmutató növekedést mindig haladóktalanul jelezni kell.

- Hogyne - dünnyögte Genari unottan. Mintha bárkit is érdekelne a statisztikai hibahatár...

- Mennyi?

- A legmagasabb kezdő és legalacsonyabb záró értéket tekintve megközelítőleg háromszázötven százalékos növekedést tapasztaltunk az elmúlt kilenc órában. A harci ereje pillanatnyilag huszonkettő egész három tized - darálta az enkin minden lelkesedés nélkül. Genari meglepetten pillantott rá. Ez valóban túl kell legyen mindenféle hibahatáron.

- Melyik az?

- A huszonkettes.

- *Melyik?*

Az enkin egy pillanatig még értetlenül meredt rá azokkal az undorító szemeivel, aztán észbe kapott, és villámgyorsan gépelni kezdett. A képernyőn eltűntek a számok, helyüket a reprodukciós jelentés vette át. Ez már Genarinak is ismerős terep volt.

Szóval a fiú apja Hacron, egy másodosztályú saian, az anyja Derya, szintén másodosztály, elsőosztályú donoroktól pedig alig kapott géneket. Nem kéne az elit tartományba esnie. Valami nem stimmel...

Genari aprót sóhajtva felegyenesedett, és végignézett az inkubátorokban fekvő csecsemőkön. Rózsaszínes, vonagló kis húscsomók, fekete szőrrel a fejükön... Innen messziről tökegyformák voltak.

Valószínűleg közelről is, úgyhogy semmi értelme kimenni hozzájuk, állapította meg magában.

- Mikor hozták át a laborból? - kérdezte, inkább csak a rend kedvéért.

- Ma egy hete.

Genari elgondolkozott ezen egy percre. Aznap, mikor az apját megölték. Nappa belekötött valami apróság miatt, Hacron meg belement a játékba, de ő húzta a rövidebbet. Nappa egyszerűen agyonverte. Ez volna az oka...?

A saianok közt sokáig tartotta magát a hit, hogy annyira ragaszkodnak az életükhöz, hogy hiába ölik meg őket, a lelkük képes mások, többnyire a saját gyerekük testébe költözni, csak hogy tovább éljenek. Persze, ma már csak mesének tekintették az egészet, de igazán megnyugtató tudományos cáfolattal még sohasem állt elő senki. Pedig az utóbbi évtizedekben a saianok megszállottjai lettek a genetikának, és nem is hiába. A száz évvel azelőtt élt teljes elitet kivégezte volna pár mai közepesen képzett másodosztályú kölyök is... De újra és újra felbukkantak ilyen rejtélyes esetek, mint ez is. Ott volt például Turles, 1,3-as harci erővel született, koszos kis harmadosztályú fattyú, most meg nem győzik ismételtetni Bardocknak, hogy vagy tartsa féken, vagy ölje meg, mert teljesen kezelhetetlen.

Genari unottan elhúzta a száját.

- Figyeld tovább, és jelentsd, ha eléri a harmincas erőszintet.

- Nem helyezik át?

- Mégis hova? Az elit gondozónak anyyi.

- De mi nem tarthatunk itt másodosztállynál magasabb besorolású alanyokat. A protokoll szerint...

- Protokoll? - Genari arcára kegyetlen mosoly kúszott. - Mintha késtél volna egy kicsit a jelentéssel a protokoll szerint...

Az enkin élettelen szemeiben leplezetlen harag villant.

- Ki kellett zárunk a műszerek meghibásodásának lehetőségét, és egyéb vizsgálatokra is...

- ...Úgy *kilenc* órát...

- Nem én fedeztem fel a növekedést! Nem engem terhel a felelősség!

- Azt mindjárt gondoltam - vigyorgott Genari, de rögtön el is komorult. Való igaz, hogy problémás lehet, ha ilyen alsóbbrendű létformák kénytelenek gondozni egy elit saiyant. Az enkinnek semmilyen szinten sem képesek kezelni a kít, az a néhány tíz harci erő is végezhet velük, ha épp rosszkor vannak rossz helyen...

De hát ha egyszer nincs hova rakni a kölyköt!

Genari újra a csecsemőkre nézett az üvegen át. Nem, semmiképpen sem vitetheti el innen. Ezek a nyomorult gyíkok majd megtanulnak vigyázni magukra a közelében. Ha meg nem, hát úgy is jó. Könnyen pótolhatóak.

Az enkin gyanakodva nézett fel rá. Az elmúlt hét évben, mióta a gondozóban

dolgozott, volt ideje rájönni, hogy nem számít, mennyivel okosabb a saianoknál, a köztük lévő erőkülönbséget ugyanúgy nem teheti semmissé, ahogy a magasságuk közti fél métert sem. Egyetlen rossz mozdulat, és mindennek vége, ezek a barbár majmok eltörlik a föld színéről...

Nagyon szerette volna, ha Genari elmegy végre. A szekvenáló bármelyik percben végezhetett az elemzéssel, és bár Genari nem tűnt dühösnek vagy türelmetlennek, az enkin nem szívesen értékelte volna ki az eredményt a jelenlétében. Biztos volt benne ugyanis, hogy a vérminta, amivel a gép épp dolgozott, tényleg egy elit saianhoz tartozik - ez volt az egyetlen logikus magyarázat rá, hogyan nőhetett az ereje ennyit ilyen rövid idő alatt. Csakhogy ez egyben azt is jelentette, hogy valaki idejött, és kicserélte a huszonkettőt egy másik csecsemőre úgy, hogy senki sem vette észre. Ha pedig így volt, az a körletben dolgozó összes enkin halálát jelentené, most, hogy az elit gondozó megsemmisült.. De mégis... Mindenképpen tudnia kellett az igazat, tudnia kell, mire számítson! Ha a fiút tényleg kicserélték, a DNS elemzés nyilván azt is megmagyarázza, hogy miért. Ha aztán meghamisítja a mintát, egy kis szerencsével még elkerülheti a katasztrófát. Legalább addig, míg áthelyeztetni magát valahova, ahová már nem ér el a saianok keze...

A francba is, ha Genari azonnal lejött volna a gondozóba, amikor megkapta a jelentést, már rég el is ment volna!

A szekvenáló hirtelen pittyegni kezdett, jelezve, hogy elkészült a vizsgálattal. Genari és az enkin egyszerre pillantott rá.

- Mi a franc ez?

- Csak rutinellenőrzés - felelte az enkin azonnal, és hirtelen nagyon hálás lett a sorsnak, hogy a géphang miatt nem hallatszik az idegessége. Genari arca elkomorult.

- Rutinellenőrzés? Szekvenálóval? Teljesen hülyének nézel?

Az enkin rámeredt. Nem hitte volna, hogy egy saian így tisztában van a gondozó felszerelésével.

- Kötelességünk minden lehetőséget kizárni, még a legvalószínűtlen...

- Akkor zárd ki.

- Természetesen.

Sietve lezútyant a számítógép elé a székbe, és nekilátott előhívni az adatbázisokat a minták összehasonlításához. Genari szótlánul figyelte őt.

- Eltarthat egy darabig - jegyezte meg az enkin. - Sok az adat. Nyugodtan...

- Megvárom - felelte a saian sötéten. Az enkin önkéntelenül is nyelt egyet. Lehet, hogy ez a majom gyanít valamit...?

De Genari nem gyanított semmit. Egészen addig a pillanatig nem, amíg az imént meg nem hallotta a pittyegést. Neki magának eszébe sem jutott volna ellenőrizni egy csecsemő származását, csak mert erősebb a vártnál, de hát ezért tartják az enkinet, nem igaz? Gondolkozzanak ők az ilyeneken!

Álmosan figyelte a képernyőn villódzó adatokat, és közben azon tűnődött, hogy tulajdonképpen még jól is járt, hogy most itt kell lennie. Odakint már nagyban folyt a romeltakarítás, összezavarodott technikusok tébláboltak mindenütt, méréseket végeztek és találgatták, mi okozhatta a robbanást. Páran már bizonyára csúnyán össze is verették magukat, mert olyat találtak mondani, ami egyik-másik arra járó saiannak nem tetszett... Nem, Genari egyáltalán nem szívesen lett volna most odakint, hogy fenntartsa a rendet.

Arra eszmélt, hogy a képernyőn abbamarad a villódzás, átadva helyét a mintához tartozó reprodukciós jelentésnek. Határozottan nem Hacron és Derya neve szerepelt rajta.

Genari rámeredt. Lassan kezdett összeállt benne a kép. A gondozóban történt

robbanás, a hirtelen erőszint ugrás, minden. Elvigyorodott, gonoszul, de valahogy izgatottan is. Hát erről van szó... Oldalt sandított az enkinre.

- Nem kell mondanom, hogy hallgatsz róla, ugye?

- Te-természetesen...

- Helyes - felelte a saian, aztán mintha elbizonytalanodott volna egy pillanatra. Hirtelen megrázta a fejét.

- Nem. Jobban meggondolva kétlem, hogy a király hinne neked.

Az enkinnek arra sem volt ideje, hogy levegőt vegyen. Genari villámgyorsan elkapta a nyakát, ujjai megszorultak a toroka körül. Egy halk roppanás, és az enkin feje oldalt bicsaklott. Genari bosszúsan engedte vissza a székre. Nehéz lesz megmagyarázni, hová lett a fickó ilyen hirtelen... Aztán eszébe jutott a kisfiú.

- Miért is ne...? - dünnyögte maga elé félhangosan, azzal fogta az enkit, kiballagott vele a gyerekek közé, és a földre hajította a holttestet a huszonkettes kapszulája mellett. Aztán jól megnézte magának a kisfiút. Kicsi volt és pufók, mint az összes többi, és halálos nyugalommal szuszogott a lecsukott üvegbúra alatt.

- Be ne árulj senkinek, hallod? - suttogta Genari cinkosan, és önkéntelenül is rámosolygott az alvó gyerekekre, aztán sietős léptekkel otthagya a gondozót.

Akadtnémi jelenteni valója a királynak.